RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.148 van 13 oktober 2003
in de zaak A. 135.844/IX-3772.

In zake : Carlos MORTIER,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

1. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. LAMBERT,
kantoor houdende te OOSTENDE,
Batterijstraat 16,
2. het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van GENT,

dat woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 71-72.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Carlos MORTIER op 24 april 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"1. Het besluit van de Beroepscommissie van het OCMW Gent inzake evaluatie dd. 25 september 2002, waarbij de eindbeoordeling 'onvoldoende' ongewijzigd gehandhaafd wordt;
2. Het besluit van de OCMW-Raad dd. 3 december 2002 waarbij verzoeker ambtshalve werd ontslagen;
3. Het Ministerieel Besluit van 21 februari 2003 houdende de goedkeuring van het besluit van de OCMW-Raad houdende het ontslag van verzoeker";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DIEU, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat J. VAN HOOREWEGHE, die loco advocaat G. LAMBERT verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker was oorspronkelijk als vast benoemd maatschappelijk werker in dienst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent.

Wanneer blijkt dat hij na een afwezigheid wegens ziekte van maart 1995 tot mei 1996 zijn taken van maatschappelijk werker niet meer kan vervullen, wordt hij tewerkgesteld als adjunct administratief medewerker op de dienst Onthaal.

1.2. Op 12 mei 2000 wordt het functioneren van verzoeker in die betrekking geëvalueerd. Voor de organisatiecriteria “dienstverlenende houding”, “aanpassingsbereid zijn” en “inzet tonen” krijgt hij telkens de waardering D (d.w.z. voor bijsturing vatbaar); voor de functiecriteria “kunnen samenwerken”, “nauwkeurig zijn”, “ordelijk zijn”, “zelfstandig kunnen werken”, “leerbereid zijn” en “organiseren van eigen werk” respectievelijk de waarderingen E (d.w.z. ontoereikend), C (d.w.z. neutraal), C, D, C en D en, ten slotte, voor de taakcriteria “discreet zijn” en

“mondeling communicatief vaardig zijn” telkens de waardering C. De eindbeoordeling van verzoeker luidt : “onvoldoende want betrokkene scoort op een essentieel criterium E of op meer dan de helft van de criteria D of E”.

1.3. Na beroep van verzoeker besluit de interne beroepscommissie op 14 juli 2000 de evaluatie “onvoldoende” van verzoeker ongewijzigd te behouden.

Verzoeker vecht dat besluit aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (rolnummer A. 97.687/IX - 2612).

1.4. Op 16 oktober 2000 worden er tussen verzoeker en zijn dienstchef “afspraken voor de komende periode” gemaakt en op 22 oktober 2001 heeft er tussen verzoeker en zijn dienstchef een functioneringsgesprek plaats. Er worden bij die gelegenheid nieuwe afspraken gemaakt voor de komende periode.

1.5. Op 4 juni 2002 wordt het functioneren van verzoeker opnieuw geëvalueerd. Voor de organisatiecriteria “dienstverlenende houding”, “aanpassingsbereid zijn” en “inzet tonen” krijgt hij telkens de waardering C. Voor de functiecriteria “kunnen samenwerken”, “nauwkeurig zijn”, “ordelijk zijn”, “zelfstandig kunnen werken”, “leerbereid zijn” en “organiseren van eigen werk” respectievelijk de waarderingen E, D, C, E, B en E en, ten slotte, voor de taakcriteria “schriftelijke communicatie” en “mondelinge communicatie” telkens de waardering D.

De kwalitatieve beoordeling luidt als volgt :

> “Er zijn 2 periodes te onderscheiden in de voorbije 2 jaren. In de 1ste periode (tussen de onvoldoende evaluatie en het eerste formele functioneringsgesprek op 22.10.01) was het functioneren ruim onvoldoende. Revolte tegen de onvoldoende, gebrek aan zelfinzicht, moeilijke persoonlijke omstandigheden en een negatieve houding t.a.v. verandering hebben het slecht functioneren toen gevoed. Vanaf 22.10.01 is het functioneren beter geworden, en is vooral de wil om beter te functioneren aanwezig. Ondanks dit, blijft het functioneren in zijn totaliteit onvoldoende. De scores op de criteria maken dit duidelijk”.

De eindbeoordeling luidt weer : “onvoldoende want betrokkene scoort op een essentieel criterium E of op meer dan de helft van de criteria D of E”.

1.6. Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent.

Na verhoor van verzoeker en zijn beoordelaars, besluit de interne beroepscommissie op 25 september 2002 de eindbeoordeling “onvoldoende” van verzoeker te handhaven.

Dit besluit steunt op de volgende motieven :

“- Overwegende dat de vorige evaluatie van Carlos MORTIER dateert van 12 mei 2000; dat er 6 maanden na deze evaluatie geen functioneringsgesprek met betrokkene is gevoerd;

- Overwegende dat er met betrokken personeelslid functioneringsgesprekken zijn gevoerd op 22.10.2001, 18.01.2002, 8.02.2002, 1.03.2002 en 21.03.2002; dat er volgens het evaluatiedossier alleen een schriftelijke weerslag is van het functioneringsgesprek d.d. 22.10.2001;

- Overwegende dat, strikt procedureel, opmerkingen kunnen ingebracht worden; dat anderzijds Carlos MORTIER, in het OCMW benoemd als maatschappelijk werker, reeds jarenlang de facto fungeert als administratief medewerker, terwijl hij verder de wedde van maatschappelijk werker is blijven ontvangen;

- Overwegende dat betrokken personeelslid er duidelijk ook niet in slaagt om zijn job als administratief medewerker op een aanvaardbare manier te vervullen dit ondanks alle steun en begeleiding, die hem werden geboden; dat het niet schriftelijk vastleggen van deze begeleidingsinterventies niet beletten dat Carlos MORTIER (door) méér dan om het even welk OCMW-personeelslid ondersteund werd m.h.o. op een beter functioneren;

- Overwegende dat er dient afgewogen te worden of en in hoever eventuele louter procedurele tekorten het belang van het personeelslid dermate kunnen schaden, dat zulks opweegt tegen het belang van de organisatie, die reeds jarenlang geconfronteerd wordt met een personeelslid dat zijn functie waarin hij werd benoemd niet vervult, doch wel in die functie steeds verder werd verloond, terwijl de de facto tewerkstelling in een lagere functie ook niet naar behoren verloopt, ondanks uitzonderlijke ondersteunings- en begeleidingsmaatregelen vanwege zijn leidinggevenden; dat de Beroepscommissie van oordeel is dat deze situatie niet langer houdbaar is, vermits ze ook een fundamentele onrechtvaardigheid impliceert t.a.v. de belangen van de andere personeelsleden en verder dat een broodnodige functie van maatschappelijk werker in de personeelsformatie wordt geblokkeerd;”.

Dit besluit maakt het eerste voorwerp uit van de onderhavige vordering tot schorsing.

1.7. Met een aangetekende brief van dezelfde datum wordt verzoeker van dit besluit in kennis gesteld en wordt hij opgeroepen om door de raad voor maatschappelijk welzijn te worden gehoord met het oog op het al dan niet bekrachtigen van het besluit van de beroepscommissie en het uitspreken van zijn ontslag van ambtswege, overeenkomstig het voorschrift van artikel 37, § 3, van het administratief statuut.

1.8. Op 16 oktober 2002 dient verzoeker bij de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen en bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid een bezwaar in tegen het besluit van de beroepscommissie.

Geen van beiden neemt in het kader van het algemeen administratief toezicht een maatregel tegen het kwestieuze besluit. Daarvan wordt met een brief van 3 januari 2003 aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent kennis gegeven.

1.9. Het verhoor van verzoeker door de raad voor maatschappelijk welzijn heeft plaats op 29 oktober 2002.

1.10. Op 3 december 2002 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn de beslissing van de beroepscommissie te bekrachtigen op basis van de daarin aangebrachte motivering en verzoeker wegens twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’ te ontslaan, met een opzeggingstermijn van drie maanden, welke ingaat op het ogenblik van de kennisneming van dit besluit door verzoeker.

Als eigenlijke motivering worden de hiervoor geciteerde bewoordingen van de evaluatie van de beroepscommissie letterlijk hernomen en wordt verwezen naar artikel 37, § 3, van het personeelsstatuut, luidens welk na twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’ het ontslag van ambtswege wordt uitgesproken. De door verzoeker naar aanleiding van zijn verhoor aangebrachte argumenten komen niet ter sprake.

Dit besluit maakt het tweede voorwerp uit van de onderhavige vordering tot schorsing.

1.11. Met aangetekende brieven van 5 december 2002 stellen de voorzitter en de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn verzoeker in kennis van dit besluit en zenden zij een afschrift daarvan, samen met het evaluatiedossier van verzoeker, naar het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1.12. Met een aangetekende brief van 23 december 2002 dient verzoeker tegen zijn ontslag beroep in bij de Vlaamse minister die de binnenlandse aangelegenheden onder zijn bevoegdheid heeft.

1.13. Op 3 februari 2003 worden verzoeker, zijn eerste beoordelaar, een lid van de personeelsdienst en de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent gehoord door een gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1.14. Op 21 februari 2003 keurt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken het besluit van 3 december 2002 van de raad voor maatschappelijk welzijn houdende het ontslag van verzoeker goed. De motivering ervan beperkt zich in wezen tot de vaststelling dat, nu de twee evaluaties 'onvoldoende' van verzoeker -ingevolge het niet optreden van de toezichthoudende overheid- uitwerking hebben gekregen, het ontslag conform het statuut van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent werd uitgesproken. Ook hier worden de door verzoeker naar aanleiding van zijn verhoor aangebrachte argumenten niet besproken.

Dit goedkeuringsbesluit maakt het derde voorwerp uit van de onderhavige vordering tot schorsing.

Het wordt met een aangetekende brief van dezelfde datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij, het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent, betoogt dat de vordering om twee redenen niet ontvankelijk is; dat zij vooreerst laat gelden dat de vordering laattijdig is voor zover ze strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 25 september 2002 van de beroepscommissie waarbij de beoordeling "onvoldoende" van verzoeker wordt gehandhaafd; dat volgens haar dat besluit de rechtspositie van verzoeker onmiddellijk negatief beïnvloedde en afzonderlijk bij de Raad van State kon worden aangevochten, dat verzoeker met een brief van 3 januari 2003 ervan in kennis werd gesteld dat de Vlaamse minister die de binnenlandse aangelegenheden onder zijn bevoegdheid heeft niet tegen dat besluit zou optreden doch dat verzoeker dan nog bijna vier maanden heeft gewacht om de onderhavige vordering tot schorsing bij de Raad van State in te dienen; dat vervolgens de genoemde verwerende partij uiteenzet dat luidens de artikelen 48 en 49 van het administratief statuut van het personeel van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent het beroep tegen een beoordeling "onvoldoende" niet alleen binnen vijftien kalenderdagen moet worden ingediend, maar ook gemotiveerd moet zijn; dat zij

daarbij opwerpt dat het beroepschrift van 10 juni 2002 van verzoeker geen enkel motief bevatte en dus onontvankelijk was en daaruit afleidt dat verzoeker zich niet meer op een ontvankelijke wijze tot de Raad van State vermag te wenden en dat -indien zou worden aangenomen dat hij dat wel vermag, omdat de uitspraak van de beroepscommissie dit gebrek heeft gedekt- verzoeker alleszins, behoudens middelen van openbare orde, geen andere middelen kan aanvoeren dan die welke hij in zijn beroepschrift voor de beroepsinstantie heeft laten gelden;

2.2.1. Overwegende, wat de eerste exceptie betreft, dat de tweede verwerende partij terecht stelt dat het besluit van 25 september 2002 van de beroepscommissie waarbij de evaluatie "onvoldoende" van verzoeker wordt gehandhaafd, diens rechtspositie ongunstig heeft beïnvloed en dienvolgens op zich het voorwerp kon uitmaken van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad van State; dat de vraag echter ook is of die evaluatie niet tevens voorbereidend was ten opzichte van het besluit van 3 december 2002 van de raad voor maatschappelijk welzijn om verzoeker te ontslaan, zodat verzoeker ze dan, als "voorbeslissing", zou kunnen aanvechten samen met die laatste beslissing en de goedkeuring ervan door de minister, het eindresultaat van een complexe rechtshandeling; dat in dezen die vraag echter zonder belang is omdat, anders dan de tweede verwerende partij stelt, niet aangetoond is dat verzoeker met een brief van 3 januari 2003 in kennis werd gesteld van het voornemen van de toezichthoudende overheid om niet op te treden; dat de voormelde brief van 3 januari 2003 gericht was aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent; dat het administratief dossier geen stuk bevat waaruit blijkt dat ook verzoeker daaromtrent werd aangeschreven; dat wat hem betreft de termijn van beroep bij de Raad van State tegen zijn evaluatie van 25 september 2002, die was gestuit ingevolge zijn bezwaren ertegen bij de toezichthoudende overheid, niet opnieuw is beginnen lopen; dat derhalve verzoeker er hoe dan ook nog kan tegen opkomen terzelfder tijd als tegen het besluit om hem ambtshalve te ontslaan; dat de eerste exceptie niet opgaat;

2.2.2. Overwegende, wat de tweede exceptie betreft, dat het besluit van 25 september 2002 van de beroepscommissie, doordat het uitspraak doet over verzoekers beroep tegen diens evaluatie "onvoldoende" van 4 juni 2002, die evaluatie heeft opgeslorpt en vervangen door een nieuwe, definitieve evaluatie; dat de omstandigheid dat verzoekers beroepschrift bij de beroepscommissie niet of slechts summier gemotiveerd zou zijn, in strijd met hetgeen door artikel 48 van het administratief statuut wordt voorgeschreven, hieraan dan ook geen afbreuk doet; dat

de beroepscommissie de evaluatie zelf overdoet en uit geen enkele tekst kan worden afgeleid dat zij zich bij die beoordeling moet beperken tot wat de betrokken ambtenaar in zijn beroepschrift aanvoert; dat de beroepscommissie verzoekers beroep niet lichtzinnig heeft bevonden en zich, wegens de summiere motivering van zijn beroepschrift, evenmin in de onmogelijkheid heeft geacht om verzoeker opnieuw te evalueren; dat voorts geen rechtsregel wordt ontwaard die eraan in de weg zou staan dat verzoeker bij het bestrijden van zijn ontslag wegens twee opeenvolgende ongunstige evaluaties voor de Raad van State middelen zou aanvoeren die hij niet heeft laten gelden in het kader van het georganiseerd administratief beroep tegen die ongunstige evaluaties; dat ook de tweede exceptie niet gegrond is;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van het besluit van 25 september 2002 van de beroepscommissie, overgenomen door de raad voor maatschappelijk welzijn in zijn besluit van 3 december 2002, en hierin gevolgd door de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden in diens goedkeuringsbesluit, niet afdoende is, wat hij ook verwijt aan de oorspronkelijke evaluatie van 4 juni 2002; dat hij dat middel als volgt uiteenzet :

> "De motivering van het besluit van de Beroepscommissie van 25 september 2002 wordt door de OCMW-Raad overgenomen in haar besluit van 3 december 2002 en heeft uiteindelijk geleid tot het ontslag van verzoeker.
>
> Deze motivering is echter geenszins afdoende.
>
> Verzoeker stelt in de eerste plaats vast dat in deze motivering wordt erkend dat de evaluatie van verzoeker is aangetast door procedurele tekorten.
>
> Deze procedurele tekorten wegen volgens de Beroepscommissie echter niet op tegen het belang van de organisatie. De Beroepscommissie verwijst vervolgens naar het feit dat verzoeker de functie waarin hij werd benoemd niet vervult doch wel in die functie wordt verloond en dat daardoor een functie van maatschappelijk werker in de personeelsformatie wordt geblokkeerd.
>
> Deze motivering heeft echter niets te maken met het functioneren van verzoeker als administratief medewerker.

De onhoudbare toestand waarnaar de Beroepscommissie verwijst kan enerzijds niet aan verzoeker worden verweten, en heeft anderzijds niets te maken met het functioneren van verzoeker als administratief medewerker.

Het is niet correct in de motivering van een evaluatie van verzoeker als administratief medewerker te verwijzen naar het feit dat hij de bezoldiging geniet van een maatschappelijk werker en hij deze functie in de personeelsformatie blokkeert.

De Beroepscommissie, hierin gevolgd door de OCMW-Raad en de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, heeft zich bij het bevestigen van de negatieve evaluatie van verzoeker dus gebaseerd op motieven die niets te maken hebben met zijn functioneren. De motivering van de bestreden besluiten faalt dan ook.

Daarnaast is ook de oorspronkelijke evaluatie van verzoeker dd. 4 juni 2002 niet afdoende gemotiveerd.

Op het evaluatieformulier worden de toegekende scores voor de diverse evaluatiecriteria aangegeven zonder enige motivering waarop deze scores gebaseerd zijn.

Ook (...) in het onderdeel 'kwalitatieve beoordeling' wordt geen toelichting gegeven bij deze scores, doch wordt louter verwezen naar de scores.

De motivering van de oorspronkelijke evaluatie is derhalve niet afdoende.

Uit een vergelijking van de eerste en de tweede negatieve evaluatie van verzoeker blijkt bovendien dat hij bij de tweede evaluatie zelfs nog negatiever werd beoordeeld. Op de eerste evaluatie scoorde hij immers 5 C's, 5 D's en 1 E, op de tweede evaluatie 1 B, 4 C's, 3 D's en 3 E's.

Nochtans wordt in de kwalitatieve beoordeling gesteld dat het functioneren van verzoeker vanaf het eerste functioneringsgesprek (22 oktober 2001) veel beter is geworden.

Nergens wordt nochtans gemotiveerd waarom verzoeker dan toch nog minder scoort dan voor de eerste evaluatie.";

4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt :

"IV.D. Er is geen schending van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1. Verzoeker stelt dat er in de motivering van de beslissing ook zaken worden vernoemd die niet terzake doen. Voor zover dit het geval is, betekent dat niet dat de beslissing niet gemotiveerd is, wel integendeel. De beslissing is, zoals een correcte nalezing leert, wel degelijk correct gemotiveerd. Het volstaat immers dat minstens een correcte motivering wordt aangebracht. Het feit dat daarnaast nog veel extra gegevens in de beslissing staan, kan zekerlijk geen kwaad.

2. De evaluatie dd. 4.6.2002 is ten anderen wel gemotiveerd. Niet alleen staat er telkens uitleg bij elke letter van appreciatie die gegeven wordt. Daarnaast wordt bij de 'kwalitatieve beoordeling' ook voldoende extra informatie verstrekt.

3. Verzoeker poogt verwarring te zaaien door de evaluatie en de evaluatiegesprekken met elkaar te verwarren. Verzoeker werd geëvalueerd op 12.5.2000 en op 4.6.2002. Daarnaast vonden er evaluatiegesprekken plaats, o.m. op 22.10.2001. Waar gesteld wordt dat het functioneren na dat gesprek iets beterde tegenover de periode 12.5.2000 (evaluatie) tot 22.10.2001 (gesprek), doet niet af dat de eindbeoordeling negatiever kan zijn dan de beoordeling die plaatsvond voor wat er gebeurde voor 12.5.2000. Kortom : verzoeker deed het slecht voor 12.5.2000 en werd negatief geëvalueerd, vervolgens deed hij het nog slechter, maar stelde men na een gesprek op 22.10.2001 wel vast dat het iets beterde, zij het dat verzoeker zelfs het niveau van 12.5.2000 niet haalde. Er is dus zeker geen gebrek aan motivering.";

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt :

"Wat betreft het vierde middel geput uit de beweerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
In hoofdorde :
22. De verwerende partij leest het middel zo dat het gericht is (in de eerste plaats) tegen het besluit van de OCMW-Raad van 3 december 2002, waarbij de beslissing van de Beroepscommissie van 25 september 2002 'bekrachtigd' wordt op basis van de door deze commissie aangebrachte motivering, en waarbij de verzoeker 'dienvolgens' ontslagen wordt wegens 2 opeenvolgende evaluaties 'onvoldoende'.
23. In het toepasselijk statuut luidt het toepasselijk nuttig deel van art. 37, § 3 als volgt :

> 'Indien het personeelslid gedurende twee opeenvolgende eindevaluaties de beoordeling 'onvoldoende' heeft gekregen, wordt het van ambtswege ontslagen. Het ontslag wordt uitgesproken door de benoemende overheid. Vooraleer deze maatregel wordt genomen, wodt het personeelslid door die overheid gehoord. (...)'.

24. Dat artikel lijkt in te houden dat, na twee opeenvolgende evaluaties 'onvoldoende' de benoemende overheid nog slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt, d.i. de vaststelling dat de zo bedoelde evaluaties er opeenvolgend zijn volstaat als motivering voor het te nemen besluit.

Hoogstens zou kunnen worden voorgehouden dat er nog een marginale toetsing mogelijk is op het vlak van de gevolgde procedure en daarmede eventueel gepaard gaande onregelmatigheden.
25. Het is ten andere blijkbaar ook zo dat de toeziende overheid het statuut begrijpt in haar goedkeuringsbesluit van 21 februari 2003 : de (twee) beslissingen terzake evaluatie 'onvoldoende' zijn in dat stadium niet meer (inhoudelijk) aan de orde (adm. doss., stuk 24).
26. Zo beschouwt snijdt het middel geen hout.

Ondergeschikt wat betreft de motivering van het besluit van de Beroepscommissie van 25 september 2002 en de motivering van de oorspronkelijke evaluatie van 4 juni 2002 :
27. Hetgeen gezegd wordt onder de hoofding 'Ontvankelijkheid' onverlet gelaten, stelt de Beroepscommissie in haar besluit van 25 september 2002 vast dat er strikt procedureel opmerkingen kunnen ingebracht worden (het zijn de opmerkingen die in de huidige procedure het voorwerp uitmaken van de eerste drie middelen en van hun weerlegging hiervoren), maar dat, steunend op de evaluatie waartegen beroep en op de hoorzitting, het 'betrokken personeelslid er duidelijk niet in slaagt om zijn job als administratief medewerker op een aanvaardbare manier te vervullen dit ondanks alle steun en begeleiding, die hem werden geboden'.

Dat is dus wel degelijk, en anders dan de verzoeker voorhoudt, een motivering die, steun vindend in het dossier, rechtstreeks betrekking heeft op het functioneren van de verzoeker als adjunct administratief medewerker.
28. Het is juist dat (...) de Beroepscommissie het functioneren van de verzoeker in de betrekking waarin hij werd geëvalueerd in verband brengt met de hogere graad, die van maatschappelijk werker, waarin hij bij het OCMW van Gent vast benoemd is.

Zoals eenieder kan lezen wordt dat verband juist gelegd om de ernst van de tekortkomingen te onderstrepen (en niet om ze vast te stellen, wat gezien vanuit de evaluatie volstaat), met name door te verduidelijken dat het niet aanvaardbaar is dat een personeelslid vast benoemd in een hogere graad er zelfs niet in slaagt te voldoen aan de criteria verbonden aan de taakuitoefening van een beduidend

lagere graad, daar waar hem daartoe, welwillend vanuit het bestuur, de mogelijkheid toe werd gegeven met behoud van wedde en met inbegrip van ondersteunings- en begeleidingsmaatregelen.

Zulke motivering mag dan sensu stricto weinig of niets toevoegen aan het dictum van het besluit, ze staat er ook niet aan in de weg en legt uit waarom ook de Beroepscommissie zich op een strikt standpunt heeft gesteld en kan dus geen schending van de formele motiveringsplicht opleveren.

29. De evaluatie van 4 juni 2002 tenslotte werd vervangen door het besluit van de Beroepscommissie van 25 september 2002 (zie ook art. 55 van het toepasselijk statuut), zodat de motieven van deze evaluatie vanuit formeel gezichtspunt, zoals het middel dat doet, niet meer aan de orde zijn.

30. Overigens is ook die evaluatie afdoende gemotiveerd door het samenlezen van de gegeven scores en de daarbij aansluitende kwalitatieve beoordeling, waartegen de verzoeker ten andere geen opmerkingen formuleerde, wat nochtans zijn goed recht was.

31. Anders dan de verzoeker voorhoudt is zijn evaluatie van mei 2000 niet substantieel verschillend van deze van 4 juni 2002, in de zin dat de eerste evaluatie minder negatief was, integendeel (beide eindigen ten andere op een 'onvoldoende', de eerste zowel omdat er een 'E' score was op een essentieel criterium als vanwege een meerderheid van 'D' en 'E'scores op alle criteria samen gezien, de tweede alleen vanwege dit laatste element).

Terwijl in de kwalitatieve beoordeling niet wordt gezegd dat de verzoeker, na het functioneringsgesprek van 22 oktober 2001 'veel beter' functioneerde, wel (vooral) dat de wil om beter te functioneren aanwezig was, wat niet belette, zo wordt vervolgd, dat het functioneren in zijn totaliteit onvoldoende bleef.";

4.4.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij ten onrechte opwerpt dat het middel enkel gericht is tegen het besluit van 3 december 2002 van de raad voor maatschappelijk welzijn houdende het ontslag van verzoeker; dat verzoeker immers onder meer aanvoert dat de motivering van het besluit van de beroepscommissie van 25 september 2002 op zichzelf ontoereikend is en dat dit ook gold voor de oorspronkelijke evaluatie op 4 juni 2002; dat, daargelaten de vraag of die kritiek ook niet kan worden betrokken op het ontslagbesluit van 3 december 2002, hetwelk de motivering van de beroepscommissie gewoon heeft overgenomen en haar beslissing tot ongunstige evaluatie heeft "bekrachtigd", verzoeker zoals hiervoor is vastgesteld tijdig is opgekomen tegen die evaluatie en hij een eventueel gebrek van haar motivering hoe dan ook kan aanvoeren tegen het ontslagbesluit van 3 december 2002 en zijn goedkeuring door de Vlaamse minister, daargelaten de vraag of die overheden, zoals uit de motivering van hun besluiten moet worden afgeleid, een louter gebonden bevoegdheid uitoefenen na twee opeenvolgende evaluaties "onvoldoende"; dat, ofschoon de evaluatie van 25 september 2002 in de plaats is gekomen van die van 4 juni 2002, verzoeker ook de motieven van de laatstgenoemde rechtshandeling kan bekritiseren; dat immers de beroepscommissie de motivering van de evaluatoren blijkbaar tot de hare heeft gemaakt, wijl het besluit van 25 september 2002 van de beroepscommissie de eindbeoordeling "onvoldoende" van verzoeker

“handhaaft” zonder de specifieke beoordelingscriteria te overlopen, zodat ze zich impliciet, maar zeker, aansluit bij de quoteringen die de beide beoordelaars van verzoeker in het evaluatieformulier hebben aangebracht; dat haar eigen motivering enkel de globale evaluatie betreft;

4.4.2. Overwegende dat het evaluatieformulier van 4 juni 2002 elf evaluatiecriteria vermeldt waarvoor vijf mogelijke waarderingen kunnen worden toegekend: A (zeer goed), B (goed), C (neutraal), D (niet zo goed) en E (ontoereikend); dat naast de waarderingen A, C en E in het algemeen vermeld wordt hoe het betrokken personeelslid moet functioneren opdat hem de desbetreffende waardering kan worden toegekend; dat te dezen de beoordelaars van verzoeker voor elk evaluatiecriterium de waardering omcirkeld hebben die zij aan verzoeker toekennen, doch daarbij nergens vermelden welke de concrete beweegredenen waren om aan verzoeker een welbepaalde waardering toe te kennen; dat ook de kwalitatieve beoordeling daaromtrent geen enkele verheldering oplevert : ze vermeldt uitsluitend dat vóór het functioneringsgesprek van 22 oktober 2001verzoekers functioneren ruim onvoldoende was, dat dit na het functioneringsgesprek gebeterd is en er vooral de wil was om beter te functioneren, maar dat verzoekers functioneren in zijn totaliteit onvoldoende was en dat de scores dit duidelijk maken; dat de scores echter niets duidelijk maken indien niet op een afdoende wijze wordt uiteengezet om welke redenen ze worden toegekend en in het dossier niet de stukken voorkomen die deze redenen staven;

4.4.3. Overwegende dat verzoeker ook terecht betoogt dat men niet enerzijds kan stellen dat de evaluatie van verzoeker is aangetast door procedurele tekorten, om die gebreken daarna van de hand te wijzen op grond van het belang van de organisatie; dat indien verzoekers evaluatie door procedurele tekorten is aangetast, deze tekorten, behalve indien zij alsnog worden goedgemaakt, de uiteindelijke evaluatie vitiëren en uiteraard niet kunnen leiden tot het voor verzoeker nefaste gevolg dat hij ambtshalve wordt ontslagen; dat het vierde middel ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat, volgens de rechtspraak van de Raad van State, een ontslag van ambtswege, behoudens bijzondere omstandigheden, op de betrokkene een dusdanig odium legt dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat hij voorts laat gelden dat het voor hem, gezien zijn leeftijd en de gevolgen van zijn ernstige ziekte waarmee hij nog steeds te kampen heeft en waardoor hij niet

alle werk meer aankan, bijna onmogelijk zal zijn om nog ander werk te vinden; dat hij ten slotte erop wijst dat hij alleenstaand is en twee kinderen heeft, waarvan een mentaal gehandicapte zoon en dat, indien hij zou moeten terugvallen op een werkloosheidsuitkering, dit volgens hem een ramp zou betekenen voor het gezin;

5.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het eventuele nadeel hoogstens een financieel verlies kan zijn, hetwelk na een vernietigingsarrest kan worden goedgemaakt, dat zij begrip wil opbrengen voor de persoonlijke problemen van verzoeker, maar van oordeel is dat die niet door de bestreden besluiten worden teweeggebracht; dat volgens haar verzoeker alle kansen heeft gekregen om zich te bewijzen en dat hij zelfs een nieuwe functie heeft gekregen omdat "zijn vroegere job niet haalbaar meer bleek te zijn voor hem"; dat zij bovendien laat gelden dat verzoeker nalaat het geleden nadeel in concreto aan te duiden en betoogt dat verzoeker een beroep zal kunnen doen op "diverse bestaande sociale voorzieningen", zodat hij in staat zal zijn om in zijn dagelijks onderhoud te voorzien; dat, ten slotte, de eerste verwerende partij erkent dat een ontslag "verregaande repercussies" heeft, maar eraan toevoegt dat het strijdig zou zijn met het wettelijk vereiste van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om daaruit dan maar een "automatisch moeilijk te herstellen ernstig nadeel" af te leiden;

5.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij van haar kant benadrukt dat verzoeker voorafgaand aan zijn ongunstige evaluaties, met zijn instemming, werd belast met een duidelijk lagere functie dan die waarin hij vast werd benoemd en dat verzoeker tijdens de laatste evaluatieperiode er aanvankelijk zelf voor koos om die functie, waarin hij inmiddels reeds een evaluatie "onvoldoende" had gekregen, voort te zetten, zodat hij zelf aan de basis ligt van de beëindiging van zijn tewerkstelling bij de verwerende partij; dat volgens haar verzoeker, met zijn kwalificaties, tijdens de opzeggingstermijn van drie maanden gemakkelijk een tewerkstelling moet kunnen vinden op louter uitvoerend vlak, dat wil zeggen op het niveau dat blijkbaar overeenstemt met zijn capaciteiten;

5.4. Overwegende dat een maatregel zoals de thans bestredene, waarbij het betrokken personeelslid wegens beroepsongeschiktheid ambtshalve wordt ontslagen, evident een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich brengt, zodat zelfs een summiere uiteenzetting in het verzoekschrift tot schorsing, volgens welke dergelijke maatregel de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent,

in beginsel niet alleen formeel voldoet aan de door artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde ontvankelijkheidsvereisten, maar tevens volstaat om dit ingeroepen nadeel ook aannemelijk te maken; dat derhalve verzoekers uiteenzetting van het odium en het financiële en sociale nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dreigt te lijden, volstaat om aan te nemen dat aan de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan; dat, volledigheidshalve, moet worden gepreciseerd dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker aanvoert niet volgt uit het feit, voor zover aangetoond, dat hij niet in staat is om zijn vorige of huidige functie naar behoren uit te oefenen, maar uit het feit dat hij ambtshalve wordt ontslagen; dat ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van :

1. het besluit van 25 september 2002 van de interne beroepscommissie van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent, waarbij de eind-evaluatie "onvoldoende" van Carlos MORTIER ongewijzigd gehandhaafd wordt;
2. het besluit van 3 december 2002 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Gent waarbij verzoeker ambtshalve wordt ontslagen;
3. het besluit van 21 februari 2003 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken waarbij voormeld besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Gent wordt goedgekeurd.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien oktober 2000 en drie, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**